

ОСНОВНІ ВИМОГИ ДО СУЧАСНОГО ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Ходаковська О.О. (Харків)

Не викликає сумнівів те, що сучасна освіта повинна відповідати вимогам сьогодення. Головною вимогою є опанування таким рівнем іноземної мови, який дозволив би людині вільно вирішувати власні життєві та соціальні проблеми.

Мета вивчення іноземних мов зумовлює цілі навчання іноземним мовам. Останні полягають у формуванні комунікативної компетенції, до складу якої входять мовна та соціокультурна компетенції. Важливим є розуміння особливостей дисципліни «іноземна мова», а саме:

- іноземна мова є засобом спілкування в типових ситуаціях;
- під час вивчення іноземної мови, учні здобувають знання про вже відомі їм предмети, засоби та явища за допомогою нової мови;
- відбувається формування свого уявлення про культуру інших країн, а не отримуються нові відомості про навколишнє середовище.

Згадані вище особливості вказують не лише на специфіку, а й на переваги вивчення іноземної мови, оскільки власне зміст та мета навчання мов вже передбачають особистісний підхід до організації навчальної діяльності. Вчитель спроможний створити такі умови, за яких учні будуть дійсно говорити іноземною мовою, а не виконувати низку вправ для того, щоб в майбутньому опанувати іноземну мову.

Мета, зміст, структура, спрямованість, методи та засоби роботи на уроці іноземної мови повинні відображати комунікативну спрямованість кожного окремого заняття та системи занять в цілому. Для досягнення зазначених завдань варто дотримуватися таких принципів.

1. Під час розробки заняття слід усвідомлювати те, що це є елемент системи, послідовний крок до досягнення головної мети. Комплексний підхід до планування враховує структуру вивчення теми, розділу тощо.

2. Мета заняття — початковий етап проектування навчання, вимагає досягнення діагностичних та оперативних завдань. Вона не повинна бути занадто широкою, варто усвідомлювати й те, що на її досягнення відводиться визначений час.

3. Діяльність учня має бути продуктивною. Новий матеріал потребує уведення до мовленнєвої практики учня, вирішення актуальних завдань, встановлення зв'язків між відомими та новими явищами мови. Будь-який вид діяльності учня повинен мати особистісний зміст виконання.

4. Урок іноземної мови повинен будуватися на вирішенні реальних, а не вигаданих завдань та проблем.

5. Комунікативна спрямованість навчання повинна відображатися у різноманітності організаційних форм навчального процесу. Вони допомагають викладачу створювати такі ситуації спілкування, які є максимально наближені до реального життя.

6. Викладач є рівноправним учасником діалогу з учнем. Завдання вчителя — не бути стороннім спостерігачем, а безпосередньо брати участь у процесі спілкування, максимально точно відтворювати справжню ситуацію.

Головний успіх навчання іноземної мови можливий, на наш погляд, лише за умови осмислення викладачем того, що мова є первинною і є засобом збереження і передачі інформації, яка, в свою чергу, допомагає учневі вирішувати ті чи інші життєві проблеми. Мовознавство є вторинним, і має вивчатися учнями в процесі практичного оволодіння мовою. Тільки посиливши прикладну значущість іноземної мови, вчитель зможе виховати у своїх учнях практичну потребу в застосуванні іноземної мови в своєму житті таким чином, щоб володіння мовою вважалося не чимось видатним, а цілком природним для всіх випускників незалежно від того, чим вони планують зайнятися в майбутньому.

Література

1. Хуторской А.В. Практикум по дидактике и современным методикам обучения: [Электронный ресурс]. — М. : Центр дистанционного образования "Эйдос", 2008.

— Режим доступа: <http://eidos.ru>; e-mail: info@eidos.ru.

РОЛЬ СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВОЇ СТАТТІ У ФОРМУВАННІ АКАДЕМІЧНОЇ ТА МОВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ВНЗ

Холмогорцева І. С. (Харків)

Сучасна освітня програма вищих навчальних закладів пропонує велику кількість годин для самостійної роботи. Такий підхід є обумовлений тим фактом, що самостійна робота студентів є одним з найбільш ефективних засобів розвитку та активізації творчої діяльності. Самостійна робота виступає як завершення усіх інших видів учбового процесу і може здійснюватись в межах практичних, семінарських, лабораторних занять та консультацій, при цьому вона виступає як метод навчання. В залежності від конкретних учбових задач, які повинні знайти своє рішення в процесі самостійної роботи, змістовність та тривалість певних етапів може змінюватись, тим не менш, їх наявність у навчальному процесі є обов'язковою. Це допомагає майбутньому спеціалісту почати сприймати себе не тільки як споживача готового знання, але й бути його інтерпретатором, що надалі дасть можливість займатися викладацькою і науковою діяльністю. Написання студентської наукової роботи має вищу ступінь складності та потребує не тільки довгого часу, але й кооперацію студента із науковим керівником та консультантом з мови. Учбова задача, що направлена а пошук нового знання, формує досвід пізнавальної діяльності, готовність до застосування знань на практиці [1]. Мотивація до такої науково-дослідницької діяльності повинна формуватися у контексті майбутньої професійної діяльності, результати якої можуть бути релевантними не тільки для вітчизняного споживача, але й орієнтованими на іншомовну аудиторію. Без зацікавленості у дисципліні, що вивчається, студент не буде працювати самостійно, адже рівень самостійності та рівень зацікавленості у предметі частіше за все співпадають. Так, джерелом розвитку інтересу може стати сам матеріал, на основі якого формується знання студента. Матеріали, що вбирають останні наукові дослідження, що пов'язані із практикою, майбутньою професією, побудовані на проблемності, будуть викликати інтерес майбутніх спеціалістів.

У процесуально-змістовному відношенні написання студентської наукової роботи можна розглядати як процес вирішення творчої задачі, що в свою чергу,